minne nähha, et teine teise wasto head ollid. Agga Prido issa olli ärrasurnud ja sesamma kohtomees Prido emma eestkostjaks sanud. Nüüd olli ässi weel kindlam ja said saggedaminne kokko. Ka teadis keik sare rahwas seda, mis kaupa Prido issa ja kohtomees omma laste polest jubba ammugi ollid teinud.

Kord küssis Prido, pärrast omma issa surma, kas kohtomees omma sönna peab ja omma tütre Kristina temmale abbikasaks annab? Selle peale on kohtomees kostnud, et ta ni kaua peab otama, kunni temma tüttar täie ealisseks saab.

Nüüd ollid möllemad täie ealised ja Prido emma olli sowinud, et temma umbes Jõulo öhto piddi kosja minnema. Prido olli nüüd udes rides ja emma südda hüppas römo pärrast, temma priske poea pärrast, sowis südda mest head önne ja nenda läks Prido ärra.

Se tee, küllast läbbi losti jure, ei olnud kaugel; lotused ja sowimised andsid temma jalgele jõudo, et pea senna sai ja tuppa astus. Kui wägga kohkus Prido, kui ta tuppa astus ja seal üht suurt wõeraspiddo näggi ollewad. Wiin ja öllut seisid laua peal, kaks wõeralt meest istusid laua äres, kellest teine seal ümberkaudo jo mitto korda olli nähtud ja rahwa suus könne likus, et temma kohtomehhe tütre Kristina järrele kossib; agga Prido ei pannud sedda tähhelegi, temma arwas ikka, et üks laewakaptein — nisuggune olli teine neist wõeraist — kallamehhe tüttart ial ommale naeseks ei wõtta; agga kui ta tedda nüüd Kristina körwas näggi istuwad ja libistawad, jooksis külm wärristus ülle temma kehha ja hakkas jubba sest asjast kaksipiddi mõtlema.

Prido katsus ennast nenda hoida, et need temma ehmatusest arro ei piddand sama ja andis julge healega terwist. Terwis woeti kül wasto, agga pool kohkund ja waewaliste. Prido pallus andeks, et temma ehk mitte öigel aeal polle tulnud. Wanna kohtomees arwas: „Se ei te ühtegi, mo poeg; üks mees ennam ehk wähhem laua äres, seks on rumi küllalt; ülle üldes tahtsin jubba isse sinno järrele sata,